

LNRMM konkurss “Mūsu dziesmusvētku stāsti”

Sanita Saukuma
Jelgavas Jaunrades nams “JUNDA”
BJDK “Jundēni”
Vadītāja Madlēna Bratkus

**“Mani XIII Latvijas Skolu jaunatnes
dziesmu un deju svētki”**

Šie ir mani septītie dziesmu un deju svētki, bet no tiem - otrie skolēnu deju svētki. Šajos svētkos esmu pavadošā persona bērnu deju kolektīvam. Vecums 9-11 gadi. Šie bija pavisam citādāki deju svētki – nu ļoti, ļoti citādāki.

Piedzīvojām plašu spektru laikapstākļu: vēsīgs, lietains, normāls, karsta tveice, karsta saule un vis, vis, vis neaizmirstamākais - pērkona negaiss, kas pārtrauca koncertu nenodejotu līdz galam.

Bet par visu pēc kārtas.

Pirmā diena (otrdiena, 8.07): izbraukšana, pirmie mēģinājumi, iekārtošanās skolā

Izbraucam jau 8:30. Pirmā tikšanās dejotājiem ar mums (man un otrai pavadošajai mammai) un mums ar dejotājiem. Man satraukums kā nu būs, jo zinu tikai savu bērnu, bet par pārējiem ir tikai kaut kāds mistisks priekšstats vai tāda pat īsti nav. Ar vecāku palīdzību sapakojamies autobusā un dodamies pretī piedzīvojumiem.

Pirmā noparkošanās, pirmais gājiens uz stadionu, daudzi pirmo reizi Daugavas stadionā. Jāsaprot un jāaprod, kur esam, kur kas atrodas. Jau nākamajā dienā bērni jūtas kā zivis ūdenī. Zina, kur bāzējamies, kur un kad var iet paši.

Diena vēsīga, šķiet, kuru katru brīdi sāks līt, bet nav tik traki, lietu dabūjām tikai vakara mēģinājumā.

Pirmā diena skolā - pusdienu laikā paspējam tik mantas sanest no autobusa un galdus iznest no mums piešķirtās klases. Pēc vakariņām sākam iekārtot gulvietas. Saprotam, ka neietilpstam visi. Iznesam vēl divus lielākos galdus, parādās vēl mazliet vieta, bet tāpat pa maz. o... vienam divvietīgais matracis: "Vai Tev nebūs iebildumi blakus čucēt uz Tava matrača ar Zani (vārds izdomāts)"? Saņemu patiesi pozitīvu atbildi: "Jā, labi". Vai Tev nebūs iebildumi gulēt uz Janas matrača kopā ar Janu? Atkal saņemu patiesi pozitīvu atbildi: "Jā, labi!" Tā... jau labāk. Vēl kāds jāsabīda, jāpārbīda... Vajag vietu arī man... tā... tā... nu labi... varbūt mana čucamvieta ietilps te, pie durvīm? Izritinu savu čucām gultu... o... ielien! Tā nu lēnā garā satilpināties visi vienā klasē. Esam kā siļķes mucā, bet ir labi. Visiem vieta pietiek.

Vakara duša, vakara spēles, zvani un telefoni. 22:00 ejam gulēt. Pirmā diena pagājusi. Viss kārtībā :)

Šī bija arī pirmā aizmīšanas diena. Vispirms aizmīrsu padīrsēņus autobusā. Neiedomājos, ka laukumā būsim stipri laicīgi un vajadzēs arī pasēdēt. Bet risinājumu atradām.

Otrā diena (trešdiena 9.07): Rīgas zoo, otrā mēģinājumu pēcpusdiena

Varam gulēt līdz 8:00. Jā, jā, kurš tad ļaus... pulksten 6:30 skolas pagalmā sāk skanēt ļoti skaļa mūzika. Interesē, kurš ir tas, kurš neļauj gulēt? Ceļos, saīgusi eju pie loga (cik nu var pieiet, jo matracis pie matrača), paskatos, ārā mūsu kolektīva vecākā grupa. Tiešām?!?!?! Saprotu, kādu sveic dzimšanas dienā. Ārā visa grupa, lielais baltais lācis. Mūzika turpināt skanēt, es, bubinādama pie sevis, lienu atpakaļ gultā. Kāds no bērniem arī pamodies, sākas sačukstēšanās. Man prātā doma: "neeeeeee, guliet!". Bērni saprot, ka ir vēl agrs, sačukstas, bet no gultām ārā neliek (arī labi). Mūzika beidz skanēt, čuksti piekļust, kāds laikam atkal aizmieg. Kad pa dienu šo pārrunājām, daļa nemaz šo ļembastu nebija dzirdējusi, bet turpināja saldi gulēt.

Taisāmies tā, lai uz 10:00 jau būtu pie zoo. Iekāpju autobusā... rīta šoks... a lakatiņu ta nav!!!! man panika: "Kur lakatiņi?????" Šoferis: "Vadītāja paņēma". Man pirmā doma – vadītāja dūsmīga, ka atstāju lakatiņus autobusā. Paņēma, lai nenovazājas. Izrādās... lielajai grupai vajag Mežaparka mēģinājumā. Fuuuuu... un tad atkal... "Ei, bet mums šodien vajag pēcpusdiena mēģī? Ir citi lakatiņi?". Nē, bet viss kārtībā - lakatiņus dabūjām jau stadionā. :)

Dienas pirmā daļa mums pāriet Rīgas zooloģiskajā dārzā. Kamēr gaidām zoo atvēršanos, spēlējam spēles (Akmentiņ, lec laukā!, 1-1-5-5; 5-5-9-9 (nezinu, kā to sauc)). Manas senās un vienkāršās, ko pati kādreiz spēlēju. Izskatās, ka Rīgas zoo nav gatavi uzņemt uzreiz no rīta baru ar bērniem. Uz iekšā tikšanu no paša rīta esam vairāki kolektīvi. Visi centīgi gaidām, kad tad beidzot mūs ielaidīs. No tāluma izskatās, ka viena kase nesaprot, ko darīt ar visu šo baru (pieļauju, ka nebija nodota instrukcija par cenām, bet tas ir tikai mans minējums), otra kase vēl slēgta.

Zoo bērniem vislabāk patīk Tropu māja. Tā arī ir pēdējā, ko skatāmies. Pastaiga vairākus nogurdina un lēnā garā dodamies pusdienās un gatavoties mēģinājumam.

Vakara mēģinājums nu jau pašā centrālajā arēnā (pa starpu arī futbola laukumā). Beidzot, beidzot redzam, kur būs koncerts. Tiek uzlikti uznācieni un nogājieni. Nu jau ir skaidrāks, kas un kā būs ar katru deju. Priekšā rītdiena, kad koncertu līmēs kopā pa blokiem. Tad arī redzēsīm kā tad jāmainās ar dejām pirms un aiz mums. Man šis viss ir zināms un saprotams, bet bērniem tas viss vēl jauns un jāstāsta kas ir tagad un kas būs rīt. Un kāpēc ir tieši tādi mēģinājumi, tādā secībā un tādos laukumos. Prieks, ka bērniem ir interese. Viņi nav vienaldzīgi, viņi grib zināt, kāpēc un kā. Viņiem patīk, viņi dejo nevis atdejo un šeit atrodas ne tikai tādēļ, ka vecāki tā grib, bet arī pašiem patīk (tiesa gan daži to noliedz, bet es takš redzu, ka patīk).

Laikapstākļi šodien arī ir labi. Nav karsts, jo saule ir paslēpusies aiz lietus mākoņiem, bet mēs tiekam cauri bez lietus.

Trešdienas vakars ir zirņu vakars. Viena bērna mamma mums sagādā lielu maisu ar zirņiem. Esmu pārsteigta, cik ļoti visiem tie garšo. Visi sēd kā mazi zvirbulēni ap maisu, loba un ēd zirņus. Tiiik foršs skats, tāds mazs, čalojošs putnu bariņš.

Uzlieku fonā koncerta "Balts" mūziku. Vienā brīdī sāk skanēt "Pūpoldanči". Kā Tev šķiet, kas notiek? Bērni paķer tumbiņu, izskrien koridorā, kur vairāk vietas un sāk

dejot "Pūpoldančus". Sākas jauna dziesma, dzirdu: "Skolotāj, vēlreiz!". Uzlieku. Noskan. "Skolotāj, vēlreiz!" uzlieku. Noskan. "Skolotāj, vēlreiz! Skolotāj, Jums ir "Mana Meilo?" mmmmm.... neatradu netā. "un Riti, riti". Atradu iefilmētu deju. To tad arī deju. Tā viņi aizdejojas un es pat nokavēju, ka ir jau pāri desmitiem un viņiem jau jābūt gultās. Tad vēl pēdējā deja un fiksi, fiksi gultās.

Trešā diena (ceturtdiena, 10.07): koncerta kopā likšanas dienas

Gara diena. Laika prognoze sola lietu. Pirms izbraucam uz Daugavas stadionu, saņemu ziņu no kolektīva skolotājas, lai atvedu silto jaku, jo stadionā caurvējš un ir ļoti auksts. Diena tiešām ir vēsīga, pavadām jakās un lietus jakās.

Stadionā, protams, esam laicīgi. Kamēr gaidām mēģinājumu "pūšam pīlītes" – otra mamma bērniem iemāca taisīt svilpītes. Tad nu gribētāji taisa un pūš.

Sākam ar fināla mēģinājumu. Pirmā reize, kad uz laukuma gandrīz visi dejojāji. Mēģinājums, protams, apnicīgs, jo daudz jāstāv, lēni jāiet, jāgaida, bet tos 17 tūkstošus ātri kopā nesaliksi. Beidzas fināla mēģinājums un gaidām mācību trauksmi. Tā nu bija mazliet jocīga (pēc manām domām). Visi dejojāji laukumā un visiem vajag organizēti pamest laukumu. Ja tiešām būtu trauksme, tad, manuprāt, būtu jādodas prom no Daugavas stadiona kompleksa, ne tikai no paša laukuma. Mūs aizved uz tālāko laukumu, otru pusi uz... nesadzirdu uz kurieni. Skāde tik, ka mums ir fiksi, fiksi jābrauc pusdienās un fiksi, fiksi jābūt atpakaļ. Šāda lieka staigāšana, vismaz man, rada lieku stresu, jo atpakaļ ir jābūt laicīgi. Bet viss ir ok, paspējam gan paēst, gan laicīgi atbraukt atpakaļ uz stadionu un ieņemt labas vietas tribīnēs – nu tā, ja nu līst, lai esam zem jumta, bet var arī labi laukumu un tajā notiekošo redzēt. Bet te jautājums no viena bērna: "Kur lakatiņi?" Man pārskrien šermuļi un šausmās nosaku: "Autobusā palika". Mēs lēnām dodamies uz savas dejas sākumu, otra mamma skrien uz autobusu (neapskaužu viņu). Šoferītis izpalīdz un nāk pretī. Uz dejas sākumu lakatiņi ir, pat vēl labs brīdis jāgaida savu iznācienu, jo blokā mūsu deja nav pirmā.

Nu kas vēl var būt ne tā? Uzmini nu!... Sāk līt. Otrā mamma skrien pēc bērnu lietus jakām, es palieku ar bērniem, jo drīz takš jāiet laukumā. Tālumā redzu, ka mamma ir pie somām, rauj jakas ārā. Pēc laiciņa viņa noskrējusies ir atpakaļ un izdalām bērniem jakas. Fuuuu....

Virsvadītāja paziņo, lai neliedējam tērpus, velkam nost (uz caurlaides mēģinājumu bija paredzēts deļot tērpu detaļās - brunči, vestes meitenēm, tikai vestes puīšiem). Neapskaužu otru mammu, kura paņēm visus brunčus un nes uz mūsu "bāzes" vietu.

Nu kas vēl var būt ne tā? "Kur Tava lietus jaka?!?" – "Autobusā". Un šādi ir 2 bērni. Vienam uzraujam caurspīdīgu plēvi, otrs iespītējas un ne pa kam nevelk caurspīdīgu plēvi. Nekāda runāšana, argumenti un pierunāšana nelīdz. Ar uzpirkšanu nenodarbojos! Aiziet bērns deļot bez jakas.

Nu kas vēl var būt ne tā? Saņemu īsziņu no kolektīva vadītājas: "Uzvelciet Jānim lietus jaku (vārds izdomāts)". Un kā man to tieši izdarīt? Ar varu? Pēc deļas vadītāja aiziet un uzvelk lietus plēvi, jo jaka takš autobusā. Kā Tev šķiet, cik ilgi tā lietus plēve viņam ir mugurā? Līdz brīdim, kad nonāk no laukuma.

Lai vai kā, vēl viens bloka mēģinājums nodeļots un tad... un tad... trīs stundu pauze. Ko darīt? Skriet uz skolu un tad atpakaļ nav īsti jēgas. Ko Tu darītu? Brauktu uz skolu vai palīktu stadionā? Nosaļījumi? Apmēram 15-20 minūtes līdz autobusam, apmēram 30 minūtes, līdz skolai ar autobusu, tas pats atpakaļceļā. Atpakaļ stadionā jābūt vizmas 30 minūtes pirms mēģinājuma (te kavēt nedrīkst). Skolā sanāk tikai kādas 45 minūtes. Nē... paliekam stadionā. Paliekam labajā vietā tribīnēs. Ir bērni,

kas ar interesi skatās laukumā notiekošo, daļa aiziet pie Rimi groza un pelna naškus, daļa spēlē spēles – katrs atrod kādu nodarbi (nu jā... telefonus visiem bija jāatstāj autobusā. Lai arī kur mēs gājām, telefoniem bija jāpaliek autobusā, jo ir daļa bērnu, kas ar ļoti, ļoti, ļoti lielām grūtībām izvelk savu degunu no ekrāna).

Es, savukārt, eju uz autobusu pakaļ divām, tur atstātajām, jakām. Lietus līst, es eju, domāju un runāju ar sevi. Esmu dusmīga, bet lēnām nomierinos. Ne viss ir pašsaprotami un arī es taču mēdzu aizmirst vai neizdarīt. Viņi ir tikai bērni. Nonāku pie domas – es varu nokontrolēt vai ir paņemts līdzi (to arī izdarīju skolā), bet kāpjot ārā no autobusa es pat neiedomājos vēlreiz to nokontrolēt, jo vienīgā lieta, kas bija jāatstāj autobusā bija telefons. Man pat prātā neienāca, ka divi fruktiņi iedomāsies lietus jakas atstāt tur. Vienam par atnesto jaku ne silts, ne auksts, otrs gan atdzīvojas un var redzēt, ka oma uzlabojas. Labi, ka tā ;)

Pēdējais mēģis 19:00 – 21:00. Lieki teikt, ka ir nogurums. Cits pēc cita prasa, cik pulkstenis, cik ilgi jāgaida, kad brauksim, cikos vakariņas? Bet gods godam, mēģinājums ir sagaidīts, nolekts, tas ir beidzies mazliet ātrāk un varam doties pretī vakariņām un vakaram.

Bērni nu jau tik ļoti apraduši ar notiekošo un apkārtni, ka sāk klīst un neskatīties, kur esam mēs ar otru mammu. Nogurums ir arī mūsu kājās. Es eju lēnām, lai astīte tiek līdzi. Bariņš neklausā un aizskrien pa priekšu (kur tur nogurums????). Pēdējā krustojumā viņi pazūd aiz mājas stūra. Labi, ka tur pat ir autobuss. Bet cilvēku daudz, jo apmēram divām trešdaļām mēģis beidzies vienlaicīgi. Un kas būtu, ja tas būtu jau ģenerālmēģinājums vai koncerts, kad visi dejotāji un vēl skatītāji dotos reizē prom no stadiona?!?!? Iekāpjām autobusā un tad nu visi dabū dzirdēt manas dusmas un morāli. Nu... nākamās dienas man pa priekšu iet/ skriet gribētājus atlika tik uzrunāt, ka visi jau fiksiņām bija vai nu man blakus vai aiz muguras. Arī paši viens otram aizrādīja: “Atceries, kas bija vakar (aizvakar...)?”

Šajā vakarā vēl tikai vakariņas un dušas, jo mēģis beidzās vēlu un arī skolā esam vēlu. Gulēt ejam tikai 23:30.

Ceturtdā diena (piektdiena, 11.07): ģenerālmēģinājums un pirmais koncerts

Rīts iesākas agrāk kā citi: 7:00. Pirmais rīts, kad pinam matus meitenēm. Visu laiku paralēli jādomā, kas jāņem līdzi, lai nav ne par daudz, ne par maz. Nododam instrukcijas – nosaucam, kam jābūt līdzi. Tā kā pastalās nav diez ko ērta iešana un arī lieki deldēt negribas, sakām, ka jāvelk kājās botas, bet zeķes un pastalas jāņem līdzi. Kā pārlicināties, ka visi vajadzīgo minimumu ir paņēmuši līdzi? Vakardienas pieredze rāda, ka viss ir jānokontrolē līdzi pēdējam. Bez variantiem – visi stāv rindīnā un rāda somas saturu. Pie katra noskaitu vajadzīgo. Daži saka: “Somā lejā ir!” Es: “Parādi! Man jāredz, ka tiešām ir”.

Ģenerālmēģis – kā jau ģenerālmēģis. Vienlīdzīgs koncertam, bet vēl ar daudzām lietām, kas nav līdz galam skaidras. Pazīstamos un blakus dejotājus jāiepazīst no jauna, jo mugurā ir nevis mēģinājuma tērpi ar nosaukumu virsū, bet nu jau tautas tērpi. Labi, ka mums ir mieta ar uzrakstiem ;) (miets ir manis dotā iesauka kātam ar nosaukuma plāksnīti)

Pirmais koncerts: jau dažas dienas iepriekš prognozes rādīja, ka būs pērkona negaiss, bet ar katru tuvojošos brīdi, radās cerība, ka Rīgai tas paies garām. Kad sāk līt, mūsu bērniem pēc dažām dejām jādejo sava deja. Fiksi rauju virsū caurspīdīgos lietus mētelīšus. Te vēl interesanta lieta, par ko tik pabrīnos - pavadošajām personām ir savs čats, kurā saņemam ziņas. Tajā vēl nav ziņa “velciet mētelīšus”.

Man nāk klāt cita mamma vai vadītāja, rāda čatu un saka: “vēl nav ziņa, ka drīkst vilkt”. Tiešām?!?!?! Tu labāk saliedēsi bērnus un tautas tērpus un gaidīsi ziņu čatā, tai laikā, ja vari pieņemt lēmumu un neliedēt bērnus????? Apbrīnoju šādus burta kalpus : (Pēc brīža, protams, atnāk ziņa, ka var vilkt melnos apavus. Par pastalu nomaiņu uz melnajiem apaviem varam aizmirst, jo tie ir stadiona otrā pusē, mūsu bāzes vietā stāvvietā.

Jau gaidot deju, ducina pērkons, bet it kā nekas traks. Bērni nodejo godam. Nāk no stadiona un sajūsmināti cits pēc cita stāsta, ka pastalas un zeķes slapjas, ka nav jēga vilkt botas, jo tad arī tās būs slapjas (Cik gudri bērni, vai ne? ;))

Kad jau gaidām savu nākamo iznācienu, atkal sāk līt. Ik pa brīdim virs galvām zibsnī zibens un dārd skaļš pērkons. Daudzi bērni baidās un raud, daudzi tiek tam pāri, bet bailes tāpat paliek, asaras acīs. Virs stadiona sāk līt, atkal fiksi raujam virsū lietus mētelīšus, mazliet arī virs mums nolīst, tad atkal beidz līt un atkal fiksi, fiksi raujam lietus mētelīšus nost, jo tūlīt, tūlīt jau jāiet uz laukuma. Pirmajā reizē visus mētelīšus smuki salocījām un salikām pa vārdiņiem. Tagad... kāda kārtība... labākais, ko varu izdarīt: “Dodiet aiz kapuces, lai var visus kārtīgā čupiņā salikt”. Un tad... un tad... uzplaiksnī debesis, nodārd skaļš pērkons un stadionā pazūd skaņa... viss apstājas, iestājas apjukums, visi gaida, kad mūzika atkal turpināsies, ceram, ka koncerts turpināsies, bet nekā... ir bērni, kas par to priecājās, bet liela daļa bēdājas, ka šis koncerts ir beidzies. Ir, kas pārdzīvo un raud. Cits vienkārši grib nodejot koncertu, cits bēdājas, ka nevarēs parādīt vecākiem savu veikumu.

Šo gandrīz divu stundu laikā caur visiem izskrēja milzīgs emociju vilnis. Kā nu kurš ar to tika galā.

Vakars skolā grūts. Uz skolu palīgos atbrauc divu bērnu vecāki – palīdz salikt papīrus slapjajās pastalās, izlikt zeķes žāvēties, paņemt meiteņu baltās zeķes izmazgāt, kādu kreklu arī. Izaicinājums ir izlikt mitros tērpus pažūt, iestāstīt bērniem “neliekam tērpus čeholā, bet liekam uz pakaramā, liekam uz krēsliem”. Katru bija jāpārbauda – kur bikses, kur brunči, kur vestes, kur krekli, kur apakšbrunči. Katram: “Parādi, kur ir?” Bet dažiem tiiiiiiik ļoooooti jau deguns telefonā. Vī dieniņ! Bet viss ar laiku tiek izdarīts.

Kamēr mēs krāmējamies, sākas svētku dalībniekiem pilsētas vadības uzsauktais tusiņš. Skolas pagalmā spēlē orķestris (piedod, bet negribas kļūdīties, iespējams, ka tas bija 4.viusskolas pūtēju orķestris “Rota”), runu saka jaunā pilsētas vadība, bērni dejo. Mūsējie arī gan dejo, gan vēlāk video filmē. Ap 23:00 ejam viņus saukt gulēt. Neticēsi. Nāca un paklausīgi nāca. 23:30 visi bija gultās.

Es un otra mamma arī varam iet gulēt. Bet kas tad ļaus aizmigt! Domas pa galvu jaucas, dienas notikumi griežas pa riņķi. Ik pa brīdim ienāk prātā doma, ko varēja darīt citādāk, ko labāk. No prāta neiziet bērnu emocijas. Un vispār... arī man pašai izgāja cauri gūzma emociju, ar kurām bija jātiek galā. Tādu spektru emociju, iespējams, var izjust tikai gada laikā un varbūt pat ne gada. Nākamajā dienā sapratu, ka šī diena mani piebeidza, bet labi, ka ne nobeidza. Līdz ar to nākamā diena bija grūta. Vakarā pietrūka koncentrēšanās spēja, bet viss, kā jau ierasts, bija labi.

Piektā diena (sestdiena, 12.07): Noslēdzošais koncerts Daugavas stadionā un Te-aust ģenerālmēģināums Meža parkā.

Ar katru dienu rīti iesākas arvien agrāk. Šoreiz 6:30. Pinam matus, ģērbjamies tautas tērpā, gatavojamies nu jau pēdējam "Es atvēru Laimas dārzu" koncertam. Viss nu jau norit raiti, koncertā viss zināms, visur esam laikā, visu izdarām kā nākas. Satiekam jau draugu kolektīvus un viņu pavadošās mammas, sasmaidāmies :) Jauki... visi kā savējie, bet tā nu ir arī šķiršanās... šķiršanās līdz nākamajai reizei, lai arī kāda un kad tā būs.

Koncerta beigās viss kolektīvs tiek vienkopus. Emociju emocijas – prieks, laime, sajūsma, prieka asaras, pārdzīvojumu asaras, apskāvienu, dejas, fotogrāfijas un selfiji.

Pēc koncerta nogurums ir manāms, bet ir izvēle – ļaut bērniem visu vakaru tūst telefonos, ārdīties pa skolu (tas būtu labāk, jo būtu prom no ekrāniem) vai braukt uz Mežaparku uz koncerta Te-aust ģenerālmēģinājumu. Mēs kā dalībnieki varam braukt skatīties un mums pat ir ierādīts sektors, kur varam sēdēt. Lielāka daļa bērnu gari novelk: “nēeeeeeee”, bet es un otra mamma esam nelokāmas: “brauksim!” Mūsu vēlme, lai bērni redz un kaut uz brīdi sajūt, kas ir Sidraba birzs, kāds ir liels 11399 bērnu koris, kā ir, kad arī dejojāji dejo šādā koncertā. Mērķis sasniegts – bijām, redzējām, dzirdējām, pabaudījām. Daži ar interesi klausās arī faktus, ko stāstu (interesantākais bija par folkloru), skatās lietas, uz kurām norādu (tas, ko redzam un skaņas nobīde), godam nodzied Latvijas himnu.

Gandrīz stundu pabaudījuši koncertu, dodamies atpakaļ uz skolu. Mierīgā sēdēšana bērņus kārtīgi atpūtinājusi un enerģija ir atgriezusies, saldējums un vakara prieks Mežezers to vēl papildināja. Atlikušo laiku līdz gulēt iešanai bērņi spridzina. Daļa atkal filmē kaut ko (man nerāda rezultātu. Es arī neuzprasos), uzliekam arī koncerta "Es atvēru Laimas dārzu" ierakstu (liela daļa ar interesi to noskatās). Citu kolektīvu bērņi iet garām mūsu klasei un noskatās uz tusiņu. No vieniem dzirdam bēdīgi: "viņiem ballīte, bet mums jāiet gulēt". Tā kā nākamais rīts paredzēts vēl agrāks (6:00), apzinīgās mammas būtu visiem likušas jau kārtot čemodānus un iet gulēt, bet mēs? Mēs ļaujām skatīties koncertu, tusēt. Bet kas ir forši... visiem arī pasakām, ka rīt no rīta jāsakārto mantas un jau pirms gājiena visam jābūt autobusā un ka būtu labi, ja jau tagad sāktu kārtot čemodānus. Bērņi paši sāka kārtot mantas nākamajai dienai. Pulkstenis rāda 23:45. Koncerts beidzas. Es uzlieku taimeru 10 minūtes un visiem jābūt gultās (zobus visi jau izpucējuši bez atgādināšanas). Taimeris nozvana, izslēdzam gaismu, paiet 5 minūtes un visi jau aizmiguši. Ātri aizmieg pat tas bērņs, kurš parasti ilgāk grozās un nevar uzreiz aizmigt. Nogurums dara savu :)

Sestā diena (svētdiena, 13.07): gājieni un ceļš mājup

Viss paskrien ļoti ātri. Rīts mazliet atšķirīgs no citiem rītiem – meitenēm matu pīšana, bet vēl arī jāpaspēj sakrāmēt somas, aiznest uz autobusu, sakārtot telpu kā bija pirms ievācāmies.

Grūti pamosties (6:00), jo visas iepriekšējās dienas un vakardienas tusiņš bija pamatīgi nogurdinājis. Pirmā dāmīte (manējā) uz matu pīšanu atnāk aizmigusi. Tā teikt... piecēla, bet nepamodināja :)

Bērņi malači, visu sakārto ļoti laicīgi. Lielās grupas puīši palīdz galdus un krēslus sanest atpakaļ.

Tālākais gan mani apbēdina. Šo gan laikam pārpratu, bet biju sapratusi, ka lielās grupas puīši palīdzēs arī mazajiem čemodānus aiznest uz autobusu, bet tā viss nenotika. Par šo es sadusmojos, bet patiesībā jau nav par ko dusmoties... nav jau citu pienākums mūsu mantas stiept. Līdz ar to 1) bērņi nesa mantas uz autobusu, 2) saģērbusies tautas tērpā, 3) tas notika steigā (vismaz man un otrai mammai). Kad nonācu pati līdz autobusam, redzu ka un kā bagāžniekā mantas "saliktas" (bagāžnieks dziļš, līdz galam nevar neko salikt, ja kāds nekāpj iekšā), šoferis sēž netālu un pīpē. Es sadusmojos uz šoferi. Kāpu bagāžniekā, kārtoju čemodānus.

Šoferis, to redzot, nāca un teica, ka palīdzēšot, bet tad nu nostrādāja mans spīts un dusmas: "Paldies, es salikšu". Šoferis bāra bērņus, ka viņi nevarot paši savas mantas salikt kārtīgi. Te nu gan viņš nošāva greizi. Šie bērņi nav tik lieli, lai paši šo visu tik labi izdarītu, bet es noklusēju, liels vīrs, liels prāts.

Ceļš no skolas līdz gājiena beigām paiet mega ātri. Nav ierastās gaidīšanas, kad varēs sākt iet, kad varēs vēl patusēt un pasmiēt ar pārējiem. Atnācām, nostājāties, redzu, ka netālu paiet garām koris, kurā dzied meita. Nevaru pat aizskriet līdz viņai, lai nofočētos kopā, jau jāiet. Pats gājienš, protams, foršs, pozitīvs, pazīstami cilvēki, uzsaucieni, gaviles. Bet mazliet tāda mazuma piegarša... mazliet pietrūka tas tusiņš. Bet nu labi... paši vien vainīgi, varējām ātrāk no skolas izkasīties, ātrāk mosties.

Un tad jau viss... esam autobusā, pārgērbjamies, tautu tērpī čeholā, vēl viens saldējums, končas un lēnā garā pa sastrēgumiem ripināmies ārā no Rīgas.

Jelgava. Piebraucam. Vecāki māj bērņiem, bērņi priecīgi, visi priecīgi atkal redzēties. Tik man un otrai mammai jāatvadās no bērņu bariņa, ar kuriem pavadīta kopā emocijām pārpilna nedēļa. Bet tā nu tas ir... svētki ir pagājuši, ir pavadīts kolosāli skaists laiks kopā, ir piedzīvoti neaizmirstami mirkļi.

Paldies vecākiem par labiem vārdiem, par dāvanām, par smaidiem un prieku, paldies bērņiem par apskāvieniem un prieku acīs. Lai visiem jauka atlikusī vasara, lai laba atpūta un vēlme dejot līdz pat nākamajiem skolēnu dziesmu un deju svētkiem!

P.S. jeb vēl mazliet

Jaukākie momenti:

- puika vienkārši pienāca un apskāva. Es jau sabijos, kas noticies, bet uz manu - jautājumu saņēmu atbildi: "gribēju vienkārši apskaut".
- puika, kam noslēdzošais koncerts un dejošana vienā koncertā ar brāli bija ļoti emocionāls brīdis.
- "Skolotāj, atgādinu... apdīrsēji". Es piesardzīgi "Ko?". Bērņš, mēģinot atcerēties nosaukumu: "Jūs teicāt atgādināt par ... apdīrsēji". Tad es sapratu un ļoti, ļoti gribēju smieties. Es bērņam no rīta biju teikusi: "Atceries man atgādināt, ka jāpaņem padīrseņi", bet nosaukums ir manis izmantots un iegājies laikam tikai mūsu ģimenē :D Padīrseņi ir jebkas, kas tiek likts zem dupša, lai apsēstos uz zemes.
- sajūsmas skatieni par saldējumiem, cepumiem, kāruma sieriņiem
- bērņu apskāvienī, atvadoties
- visur bijām laikā, bija labākā stāvvieta, labākā sēdvieta Meža parkā (kamēr citu vēl cepināja saule, mums saule jau bija aiz koku galiem paslēpusies)
- Īsais dialogs:
 - o Skolotāj, var aiziet uz tualeti?
 - o Nē! Tu tikko tur bijī!
 - o Ā!
- ... un vēl un vēl un vēl... (lasi visu iepriekš rakstīto) ;)

Kas vēl netika pieminēts.:

- Regulārā "instruktaža" autobusā, klasē, stadionā, pa ceļam. Šķiet, ka visbiežāk, par tālāko bērnus informējam autobusā. Piemēram, tagad aizbrausim uz skolu, mantas atstājam koridorā, ejam uzreiz ēsti, tad uz klasi..." vai "ieiesim stadionā un visi atdosiet savas svētku kartes otrai mammai"...

- Lietu pārbaudīšana. Kad jau bija pieredze, ka tiešām viss jāpārbauda, tad visi rindiņā rādīja, vai viss ir līdzī paņemts. Līdzīgi ar pastalām - visiem pirms koncerta bija jāatrāda, kā ir sasējuši pastalas. Liels prieks bija par bērnu, kuram pirmās reizes vajadzēja pārsiet pastalas, bet uz pēdējo koncertu viņš pats tās bija ļoti labi sasējis.

- Par kopējo naudiņu ik pa laikam pirkām bērniem našķus, lai noturētu enerģiju vai aizpildītu lielo pauzi starp ēdienreizēm (tāda gan bija tikai viena). Bijām dikti taupīgas mammas – nepirkām dārgos saldējumus stadionā, bet normālos saldējumus veikalos. Sanāca vairākas tūres nopirkt saldējumus un kruasānus ar atlaidēm. Forši.

Gan jau ir vēl kas, bet nedēļa tiešām bija intensīva un visa kā piepildīta.

P.P.S Viss rakstītais ir tikai mans skats uz šiem svētkiem. Ja pajautāsi otrai mammai, viņas stāstītais atšķirsies, varbūt pat ļoti atšķirsies. Mēs katra darījām vienu, bet tajā pašā laikā atšķirīgas lietas un katra "noklājām savu jomu".